

mallorca socialista

N.º 43 - Març 1982 - 50 ptes.

**LES MULTINACIONALS
DE LA FORMACIÓ
AL SERVEI DE LA
POLÍTICA DE BLOCS**

Pàg. 5

AJUNTAMENT D'INCA

**I AIXÒ TEMBÉ
ÉS CORRUPCIÓ**

Pàg. 11

23-F

**LA
ANACRÒNICA
PALLASSADA**

Pàg. 3

Maria Onaindia, Secretari General d'Euskadi-ko Ezkerra, durant la roda de premsa per informar, juntament amb els membres del PSM, dels contactes mantinguts per ambdues organitzacions polítiques. En concret la defensa per part del diputat basc Juan Maria Bandrés de les esmenes del Partit Socialista de Mallorca al Congrés de Diputats.

Homenatge a
JOAN MAS I VERT
1899-1936
A la fi un acte
de justícia a Mallorca
Pàg. 12

**EL
PROBLEMA
DE LES
NACIONALITATS**

Dià 12 de març J. LLUIS ALBINYANA
Ex-president del Consell del País Valencià
FRANCESC DE P. BURGUERA
Secretari General del Partit Nacionalista del País Valencià
"Estatut del País Valencià" o "Estatut del Regne de València"?

Dià 26 de març: HERIBERT BARRERA
President del Parlament de Catalunya, i Secretari General d'ERC
"La LOAPA contra l'Autonomia a Catalunya"

ELS ACTES COMENÇARAN A LES 20 HORES
AL SALÓ D'ACTES DE L'ESCOLA GRADUADA

LES NACIONALITAS CONTRA LA LOAPA

A mesura que la democràcia parlamentària de l'Estat Espanyol va fent el seu lent i dramàtic camí, les nacionalitats que hi lluiten pel ple reconeixement del dret a l'autogovern han anat forjant l'eina per sobreviure avui i triomfar demà: les formacions nacionalistes que —defunint historicismes nostàlgics— impulsen alhora el canvi social i el recobriment de la personalitat nacional. Els partits polítics que aspiren a controlar plàcidament l'Estat des de Madrid impulsen avui conjuntament una dura ofensiva contra l'autogovern de les nacionalitats. El blanc són els sistemes d'autogovern que, d'acord amb una Constitució no gaire generosa certament, puguin establir-se per tot arreu de l'Estat Espanyol a través de les denominades Comunitats Autònomes. Que Catalunya, el País Valencià, les Illes Balears, el País Basc, Galícia, Andalusia i tota la resta de nacionalitats i regions puguin assolir un mínim autogovern, crear una legislació adient per tal de resoldre els propis problemes i normalitzar unes cultures fins ara esclafades pel centralisme, tot això produeix un vertader pànic a un Madrid que —a dreta i a esquerra— té la sensació de perdre l'ús i abús d'un poder exercit sense entrebancs ni consideracions al fet plurinacional de l'Estat Espanyol.

La LOAPA és l'eina destinada a degollar sibil·linament la capacitat d'autogovern de les nacionalitats. Reformar en profunditat el Títol VIII. de la Constitució per fer-lo encara més limitat en matèria d'autonomies hauria pogut provocar una violenta reacció. Per això s'ha apel·lat al recurs d'establir un ordenament jurídic paral·lel al constitucional, que modifica de fet encara que no de dret les minses perspectives que la Constitució obri a les nacionalitats i regions per tal que puguin accedir democràticament a l'autogovern. Elements fòssils com les Diputacions Provincials s'hi potencien enfront de les Comunitats Autònomes. L'autonomia financera es veu en perill per tal com els anacrònics serveis provincials xuclaran els recursos decisius que havien de permetre el funcionament adient dels organismes autonòmics. L'Estat centralista és definit com a font preferent de dret, mentre que les Comunitats Autònomes només podran desenvolupar una simple labor normativa, mai realment legislativa. Les competències exclusives dels poders autonòmics són radicalment esborrades. La normalització cultural i lingüística bloquejada per tot un caramull de disposicions destinades a destruir de socarrel els esforços dels governs autonòmics per tal d'establir una cooficialitat real entre

l'idioma propi de la nacionalitat i el castellà. El temor als símbols de les nacionalitats hi és també present. L'odi visceral a les nacionalitats que respira la LOAPA ens reafirma en la nostra convicció de sempre: si volem autogovern l'hem de guanyar a través de la lluita nacional. I fins i tot els qui ja l'han obtingut —Catalunya, País Basc i Galícia— han començat a mobilitzar-se per mantenir-lo.

Els autors de la LOAPA són els grans partits que aspiren a regir sense destorbs nacionalistes tot el territori de l'Estat Espanyol, tant els de primer rengle com UCD i PSOE, com els de segona fila com AP i PCE. Les diferències ideològiques no compten gaire en aquesta qüestió de la LOAPA. Tots ells podrien fer-se seva la famosa frase propagandística de Fraga: "Espanya, lo único importante". A les Illes els criats de Madrid ja han fet cames a fi d'arribar d'hora a la cerimònia del servilisme. L'exemple més rellevant podria ésser Jeroni Albertí que després d'anar a Madrid a fi que li explicassin quina ha d'ésser l'autonomia que han de tenir les Illes ja ha sentenciat que "Habrà que adaptar el Estatuto a la LOAPA". Meravellosa mostra de voluntat autonòmica! Ens sembla excel·lent com a epitafi de l'Estatut d'Autonomia de les Illes.

curial

novetats importants:

* Rainer Maria Rilke
*La cançó d'amor
i de mort del corneta*
Christoph Rilke

Traducció de Carles
Riba Precedit de

*Potser contat de
nou amb persimònia*
de Salvador Espriu
Seguit de
Rainer Maria Rilke
de Jaume Bofill i Ferro
Clàssics Curial, 10

..

* Maria Angela Cerdà
*Els pre-rafaelites
a Catalunya*

Biblioteca de cultura
catalana, 50

..

* *Estudis d'Història*
Agrària 3

..

* *Randa 12*
Economia, cultura
i societat a Mallorca
i Eivissa. Dirigida
per Josep Massot.

OPINIÓ

Notes sobre l'enfrontament cos-poder

En aquesta societat de capitalisme avançat en què ens ha pertocat viure, on la producció de mercaderies és l'element bàsic, el cos ha estat i és, considerat una més d'aquestes mercaderies dins la cadena de producció. Aquest enunciat que ja Marx esmenta, ha esdevingut terriblement agreujat en aquests darrers anys de revolució científica-tecnològica.

La concepció "real" —si bé no la "formal"— és la de l'Estat com a propietari dels ciutadans i en conseqüència dels seus cossos. Això suposa una robotització creixent de l'home dins la societat que mitjançant l'alienació utilitza el poder com a element d'aquiescència del cos al seu domini.

Qualsevol transgressió a aquest ordre establert fa que el poder, davant el perill que suposa per als seus interessos, consideri els cossos transgressors com anòmals, herètics, aplicant els correctius necessaris que facin possible ubicar de nou a l'heretge dins la "normalitat" o bé anul·lar-lo o fer-lo desaparèixer.

El poder és del tipus que sia, sia del color que sia, no dubta a l'hora d'identificar l'heretge amb el pervers, a l'heretge en referència als dogmes que aquest poder a si mateix es dona per salvaguardar-se: jerarquia, mítica religiosa, mítica militarista, moralista feta a mida etc.

Amb aquesta identificació el poder estableix la possibilitat d'utilitzar els seus mitjans repressius. La seva violència per a destruir el cos heretge.

El poder, així mateix, intenta un reciclatge dels cossos transgressors, ja que les mercaderies sempre tenen el seu valor o bé opta per una solució "higienica": ho feren els nazis i ho estan fent a Sudamèrica.

Es podria creure que sols la violència institucional del poder és el determinant de la submissió dels cossos al sistema, però hi compta també un altre factor: l'autorepressió de l'individu, espècie de complicitat o anuència amb el poder, que aconsegueixen, lògicament amb l'utilització massiva dels mitjans de comunicació i amb la preservació i continuïtat de la idea nefasta de "pecat".

Quan aquesta preponderància del poder contestada, quan la violència és enfrontada, quan es nega la utilització del cos com una mercaderia, llavors el propi cos és un rept revulsu contra el sistema, un agent d'acceleració a un procés de canvi de les estructures socials del sistema.

Reconèixer el propi cos, assumir-lo, usar-lo, anteposar el plaer a les normes morals sobre sexualitat és una inicial manifestació de la impugnació del poder establert: l'amor lliure, la lliure unió dels cossos sense contracte i sense norma "a priori" irrita i indigna a la moral del poder dominant sobretot perquè és un atemptat contra les institucions fonamentals de reproducció i perpetuació ideològica del sistema: la família i el matrimoni.

La repressió de la llibertat a disposar del propi cos té arrels religioses. Poder religiós i poder polític coincideixen en aquesta limitació a la llibertat. Un cas típic, un exemple clar, d'aquesta coincidència és, en la nostra societat la polèmica sobre el dret de la dona a l'avortament lliure; en altres societats l'avortament fou pràctica usual i consentida (com ho és ara a les societats on la llibertat té el seu més alt grau), un exemple seria la societat romana on es legitimava per dret la pràctica social.

El creixent moviment a favor del lliure avortament —malgrat desercions i dubtes dels partits que n'havien fet al seu moment bandera— fa necessària la modificació total de la legislació sobre aquest aspecte, tot i que l'Estat, fins i tot l'oposició, segueix fent l'estruc, mantenint els rols social d'una moral caduca, alienant i crestant de la llibertat.

Així, doncs, avui la pràctica il·legal de l'avortament o la lluita per la seva legalització han esdevingut formes defensives del cos enfront del poder: com, així mateix, ho són els moviments feministes (lluita per la igualtat total entre els sexes), els moviments homosexuals (lluita contra la farsaica ortodòxia de l'exclusivitat de la relació home-dona) etc.

Altres dimensions de l'enfrontament cos-poder són les autolesions o vagues de la fam que s'esdevenen en certes circumstàncies; la vaga de la fam és una rèplica frontal, en forma de resistència, al poder, (casos recents poden anomenar-se els dels patriotes irlandesos Bobby Sands i els seus companys).

Diu Gioran "Ningú es mata, com es pensa, en un accés de demència, sinó més bé en un accés d'insuportable claredat".

El suïcidi porta al poder al total desori per la contradicció que, dins els seus esquemes, suposa la pròpia autodestrucció. És una rotunda afirmació del dret de la persona a disposar del seu cos, àdhuc fins a la mort.

Es pot concloure veient que l'omnipresència del poder en la nostra actual societat implica un augment del control de la llibertat del cos, però en resulta una major impugnació —malgrat sia marginal— del poder.

El poder és veu, dia a dia, forçat a crear noves i més sofisticades formes d'alienació i manipulació dels cossos amb un augment dels mètodes coercitius i repressius. Violència que és conseqüència de la seva manca de proposicions ideològiques: crisi de valors, crisi de civilització.

Aquest enfrontament és una de les característiques del nostre temps on la lluita per la llibertat sobre el propi cos ha esdevingut un revulsu de canvi de les podrides estructures socials d'una societat en descomposició.

Eduard Riudavets i Florit

C. O. P. E.
MALLORCA

RÀDIO POPULAR DE MALLORCA

és popular i és de Mallorca

Sabíeu que...?

LA FSB S'HARMONITZAT

—Veim que la FSB del PSOE Español comença a harmonitzar-se i conseqüents amb la retallada a què han sotmès les possibilitats d'autogovern que ens consent la Constitució, han decidit de llevar-se de damunt (deu esser poc rendable en vots) el nom de "Comitè de Nacionalitat" que algú els havia infiltrat. Com La Trinca, no ens explicam com es fa això de tenir dues pàtries a un mateix temps... "i no estar loco". Ells comencen a resoldre la possible neurosi i segurament no renunciaran a la E de psoe. Enhorabona.

(Ah. Encara poden llevar-se la S i també prest la O. De res).

L'ARXIU DE LA CORONA D'ARAGO

—Ai l'escandaleria que varen muntar certs diaris que pretenen esser de Mallorca, sobre si els catalans volien fer-se just seu (els catalans del Principat, específicament) l'Arxiu de la Corona d'Aragó, que té la seva seu a Barcelona, protesta tota plena de les insinuacions "de rigor" i ara que la qüestió sembla resolta, després d'una reunió dels Consellers de Cultura dels països de l'antiga Corona d'Aragó, ni se n'han temut.

"DIE BALEAREN"

—Per què ara que ens estam normalitzant, s'ha de fer una redició de la part corresponent a la Ciutat de Mallorca de "Die Balearen" de l'Arxiduc, traducció en castellà, vulgus foraster, en lloc de fer-ne una traducció al català (o, totes dues)? i per què? una caixa d'estalvis que preten esser nostra, en fer una edició de la part corresponent a Menorca, la tradueix, i ara no és redició sinó feina nova, al castellà? On som els "balears"? Ah!

TORNEM-III TORNA-III

El temps de la lluita contra el franquisme, una lluita que més ens valdria que no deixéssim, ens avessam a fer de la cultura un important camp de batalla, una pedra de toc fonamental, perquè teníem, i tenim encara ara, la nostra cultura subordinada a una de forastera. El concepte principal ideològicament parlant fou que la cultura és tota la vida d'un poble, un concepte ample, antropològic, que incloïa la llengua, gens elitista, popular, revolucionari aleshores.

El procés de "recuperació" de banda de la dreta, de la lluita per les llibertats ha seguit el camí de l'expropiació de les paraules-clau que tant ens costà de fer surar (autonomia, democràcia...), obra de l'esquerreta sobretot, i pel tema que tractam de la cultura, ens n'ha canviat el contingut un altre pic: la cultura torna esser una cosa de luxe, superflua, secundària, "primum vivere..."; i la llengua s'hi ha enclos els dits. A la fi resulta com si, bilingües, miracle!, com ens volen fer esser, la llengua catalana és la de cultura, i l'espanyola la pràctica, oficial, útil, necessària (posau-hi els adjectius culturals)... I no, la recuperació de la nostra llengua i cultura no és això, no era això, i no pot esser això, perquè hi quedarem, sinó. Tornam a la situació d'inferioritat, de la qual ni n'hem sortit, per cert. Mantenim la diglòsia, i això no és normalització, que seria posar la nostra llengua i la nostra cultura (els continguts de la llengua) davant tot, davant totes les altres cultures aquí. És ben clar. Tan clar com que autonomia (ai! l'autodeterminació...) no és ni consens, ni harmonització ni adaptació, ni adequació.

**DIFONDRE "MALLORCA
SOCIALISTA"
ES PARTICIPAR
EN LA LLUITA
DEL NOSTRE POBLE**

**mallorca
socialista**

Responsable-Coordinador: Rafel Oliver Piguiell.
Consell Redacció: Antoni I. Alomar, Bartomeu Carrió,
Tomeu Payreras, Josep Tur i Mari.
Edita: Partit Socialista de Mallorca.
Redacció i Administració: Carrer Temple, 7, Ciutat.
Tel. 221414-221626.
Imprimeix: Editora Balear, S.A.
Dipòsit Legal: PM511-77.
Tirada: 5.000 exemplars.

La anacrònica pallassada

El judici contra els implicats en l'intent de Cop d'Estat el 23 de Febrer de 1981 no és tan sols una asèptica acció de la justícia dins un marc intemporal. És un element polític de primera magnitud que ens dirà fins a quien punt la nostra democràcia parlamentària ha donat una nova passa cap a la seva consolidació o, contràriament, ha manifestat la seva incapacitat d'aplicar la llei als qui —ahir com avui— han proclamat amb paraules i fets el seu objectiu d'aniquilar-la i substituir-la per una nova tirania. El judici sobre el 23-F no ha d'esser un acte de venjança, sinó un acte de justícia contra uns personatges que giraren contra el poble i la seva sobirania les armes que el poble mateix els havia donat per defensar-lo.

Els nacionalistes de per tot arreu de l'Estat Espanyol comprenen la profunda crisi moral que afecta avui les nostres Forces Armades. Foren inbuides per defensar un Estat-Nació dit "Espanya", presentat com una formació històrica amb existència de segles i dotada d'una uniformitat política, econòmica, cultural i lingüística. Ara, arribada la democràcia, es veuen traumatitzades pel descobriment que el mite d'una Espanya uniforme i unitària és simplement un miratge creat per un centralisme, però que topa amb la ferma resistència d'unes "nacionalitats" —Països Catalans, Euzkadi, Galícia— que després d'ha-

ver sobreviscut contra els Decrets de Nova Planta, els jacobinismes liberals del XIX, la moderna Dictadura de Primo de Rivera, l'escalfament de la guerra civil i la sagnant tirania de Franco, recobren la veu per proclamar que estan disposades a contribuir a un Estat Espanyol modern i europeu, però en qual ha d'esser admesa la "coexistència igualitària de les nacionalitats". Les nacionalitats volen autogovern polític i cultural. No somien utòpiques independències, però rebutgen tot intent d'esser reduïdes a un

denigrant folklorisme regional. Aquest fet topa amb una mentalitat establerta des de fa llarg temps dins les Forces Armades. I fou un dels detonants del Cop d'Estat del 23 de Febrer.

Els fets del 23 de Febrer foren un penós —hauria pogut esser també sagnant— espectacle de com una ideologia unitarista, dretana i autoritària pot inbuir un ampli sector de les Forces Armades i embarcar-lo en una autèntica "rebellió contra la realitat". Quan l'Estat Espanyol semblava camí

d'integrar-se dins Europa i de començar a reconèixer els drets de les nacionalitats, fins ara esclafades i sotmeses, assistirem a una anacrònica pallassada digna de les més grotesques "repúbliques bananeres" del Caribe amb algun personatge com a protagonista capaç d'esser assimilat a la galeria dels Bokassa, Idi Amin i semblants. Els qui volem un Estat Espanyol modern i democràtic, capaç de jugar un paper històric dins l'àrea d'Europa, la Mediterrània i llegat amb Amèrica Llatina en treguerem la lliçó que la consolidació de la democràcia a casa nostra demana una reforma en profunditat dels idearis vigents encara avui dins amplis sectors de les Forces Armades i dels Cossos de Seguretat de l'Estat.

Quin ha d'esser el paper de les Forces Armades dins la democràcia? D'entrada l'acceptació de la realitat plural de l'Estat Espanyol. La Confederació Helvètica i Iugoslàvia són exemples evidents de com la pluralitat ètnica pot coexistir amb unes Forces Armades d'alta eficiència capaces de dissuadir una invasió dels exèrcits de Hitler o d'estenuar-los en una implacable guerra de desgats. El reconeixement de la sobirania del poble exercida pels representants elegits democràticament per a les Corts Generals, Parlaments Autònoms i Municipis. Una visió de la societat com una realitat complexa que exigeix l'existència

d'elements de defensa dels interessos de classe com són els sindicats. I sobretot entendre que els militars són senzillament "ciutadans d'uniforme" investits d'una responsabilitat pública que no és altra que la defensa exterior de l'Estat Espanyol. El resultat del judici del 23-F ens dirà fins a quin

punt els protagonistes d'un intent de liquidar violentament la democràcia són valorats com uns enemics de la pacífica convivència dins l'Estat Espanyol o com uns "equivocats" que només cometieren l'error de fracassar en el seu intent.

Jaume Binimelis

**Llibreria
QUART
CREIXENT.**

*llibres
i joguines*

C/ RUIF, 5
TEL. 213821
CIUTAT

L'ENCANT DELS PENTENILLS

Damia Huguet / Brunet

Vint dibuixos del pintor manacorí Miquel Brunet.
Vint textos del poeta campaner Damia Huguet.

L'erotisme, saó de la terra i de la Vida,
trabucats de plé damunt el call calent dels cossos.

la garangola

9

L'ESTATUT A LA COMISSIÓ CONSTITUCIONAL

Una nova batalla per l'autogovern

Els nacionalistes del PSM hauríem volgut que el magre Estatut d'Autonomia elaborat per a les Illes Balears des del consens de la UCD i el PSOE topés amb un rebuig majoritari d'uns pobles insulars disposats a no renunciar a totes les possibilitats d'autonomia que la Constitució Espanyola —no massa generosa, certament— ens ofereix. No ha estat així. La consciència nacionalista dels pobles de les Illes és encara un fet minoritari, per bé que ja no marginal. Malgrat el rebuig dels nacionalistes del PSM i —per raons obviament prou diferents— de la dreta de Coalició Democràtica, l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears fou majoritàriament refrendat a la nostra terra. No hauria estat just, per tant, que els nacionalistes defensassin que l'Estatut havia d'esser bloquejat "des de la minoria". Els nacionalistes perdrem una batalla. L'Estatut havia de fer el seu camí i nosaltres havíem de

cercar un altre terreny de lluita contra l'Estatut consensuat per la UCD i el PSOE. Abel Matutes, contràriament, optà per posar tots els obstacles possibles a la tramitació de l'Estatut, aprofitant-se de les ambigüetats que en matèria autonòmica ofereix el Títol VIII de la Constitució —reiteradament denunciades pel PSM— però finalment, després de prendre les precaucions de rigor, l'Estatut ha estat admès i passarà a la Comissió Constitucional.

Els nacionalistes de les Illes no hem assolit encara representació a les Corts Generals. Però serem presents indirectament a la Comissió Constitucional encarregada de debatre l'Estatut i també en el Congrés de Diputats a l'hora de la seva aprovació. Hem establert contacte amb diversos grups nacionalistes que tenen representació parlamentària per tal que defensin les nostres esmenes a la Comissió Constitu-

cional. I també els demanarem el vot a l'hora d'esser sotmès l'Estatut a l'aprovació del Congrés.

Els contactes del PSM amb els nacionalistes d'Euzkadi i Esquerra Republicana de Catalunya, Convergència i Unió, Partido Socialista de Andalucía i Unión del Pueblo Canario obriran, per tant, una nova batalla política sobre l'Estatut d'Autonomia de les illes Balears. No dubtem que el binomi pactista i hegemònic de la UCD i el PSOE passarà per damunt els nacionalistes i imposarà el seus criteris. Però haurem de lluitar fins al darrer moment amb els qui no volem un Estatut de renúncies. I després la lluita continuarà en el nostre Parlament Autònom. Els nacionalistes que ara volem la màxima autonomia haurem de superar després la passivitat dels qui no voldran exercir-la.

Elegancia i bon gust

En models exclusius de:

Antonio Ponze
Atasi
Bop
Escola
Enrique Caminal

Hit Parade
Margarita Nuez
Martela Brazzy
Nina Ricci
Pertegaz

Pier Carden
Susana
Tanagra
Zebedia...

**Sport
boutique**

Banc de S'oli

Rubi, 12 Ciutat de Mallorca

La Revisió del Pla General d'Ordenació Urbana

per: Manuel Cabellos

El passat més de gener es complí un any del començament de la meua tasca com a urbanista coordinador dels treballs de Revisió del PGOU. Aleshores, el gener del 81, ja hi havia un, d'important treball, realitzat per la Comissió d'Urbanisme i, concretament, pel seu president Ignasi Ribas i Garau: s'havien redactat i aprovat unes Línies Bàsiques per a la Revisió del PG consensuades amb la totalitat dels partits del consistori. Aquestes Línies Bàsiques foren realitzades en base a opinions i estudis de la pràctica totalitat d'entitats de la ciutat relacionades amb l'urbanisme; des d'Associacions de Veïns a Delegacions Ministerials. El document pot ésser la base política d'una Revisió progressista del nostre planejament municipal.

No he d'explicar, aquí, la història del planejament de Ciutat, perquè és una cosa que ja he fet en escrits anteriors, això sí vull assenyalar que els grans i greus problemes urbans que arrossega la nostra ciutat neixen de la nefasta revisió del Pla General que es realitzà els anys 1960-1963. En aquells moments l'estructura de la ciutat era equilibrada. Molt cert que els equipaments i zones verdes eren prou escasses, però llur necessitat no cuitava tant com ara en ésser la ciutat "apta per a viure": Les densitats de població eren acceptables, no hi existia una accentuada especialització d'usos (levant el comercial del casc antic), amb la qual cosa les necessitats de transport eren de poca importància, no s'havia generalitzat l'automòbil privat com a sistema massiu de transport i endemés, el tamany realment petit de Ciutat (quasi bé la meitat dels habitants actuals) permetia el seu funcionament dependent del centre històric.

La revisió realitzada per l'equip dirigit per Ribas-Piera, en un moment de forta

expansió, significà un avenç important al pla anterior donat que plantejà, per primera vegada, la necessitat de crear una estructura policèntrica i rebaixà densitats de població. Això no obstant els seus grans defectes són: ésser un pla de gabinet que s'oblida i contradiu a moltes barriades la forma urbana existent; no planteja el problema de la ciutat existent la qual deixa molt desequipada, i propiciar l'increment del trànsit mitjançant vehicles amb escàs rendiment de persones transportades per metre quadrat utilitzat.

Les Línies Bàsiques per a la Revisió del Pla General que ha aprovat l'actual Ajuntament contenen una visió crítica dels principals problemes urbans de Palma i aporten, esquemàticament, solucions que crec que són progressistes. Resumint, dones les esmentades línies són:

—Dotar la ciutat d'una estructura mínima d'equipaments (escolar, sanitari, cívic, social, esportiu, etc., i zones verdes.

—En relació a això que acabam de dir (la necessitat d'equipaments augmenta proporcionalment a les densitats de població), i amb la necessitat d'amillorar la qualitat de vida, s'ha plantejat que cal rebaixar les actuals densitats de població i, aleshores, d'edificació.

—Adequar les ordenances de l'edificació a les formes urbanes existents.

—El problema del transport i del tràfic s'ha de presentar, no sols en funció exclusiva del cotxe privat, sinó també, del transport col·lectiu, vianant, bicicleta, etc. Per això es fa fer, no precisament el crear grans i còctoses infraestructures ni la realització de llargues operacions d'ampliació del viari, dinò, més bé, la millora a través del disseny i la regulació del viari i la gestió dels sistemes de transport. Es d'assenyalar un as-

pecte important del trànsit: la necessitat de traslladar-lo del costat de la mar, en el Passeig Marítim i Avinguda de la Platja de Palma, a una línia posterior per a afavorir la pèrdua de relació de la ciutat amb la mar.

—El Casc Antic està en un procés de degradació que s'haurà de frenar per a preservar els seus valors històrics, culturals i socials. Es proposa, al mateix temps, la seva conservació i revitalització.

—Per primera vegada es planteja la pressura de conservació del Patrimoni Arquitectònic.

—Conservació i manteniment dels escassos recursos naturals, des de l'aigua a elements geogràfics, de valor ecològic, paisatgístic o arqueològic.

La forma com s'ha realitzat el Pla és a través d'una estructura descentralitzada i amb especial atenció a la informació i participació del ciutadà. Per això, s'ha aprovat en Ple un Projecte de Forment de la participació ciutadana que conté:

—La realització de tres enquestes a tota la població i a grups econòmics i socials.

—Reunions i exposicions en els barris.

—Intervencions explicatòries a la Ràdio i T.V.

—Edició de revistes i opuscles. Ja se n'ha editada una de revista de tipus "còmic" que tots els ciutadans poden recollir gratuïtament a l'Oficina de Revisió del Pla.

—Filmació, en "video", dels problemes urbans i les propostes de solució per a explicar-los de forma agradable a les reunions.

Tots els estudis i propostes que realitzem podran descompondre's en 37 barris per a una millor comprensió dels mateixos. Per a la Revisió l'Ajuntament ha muntat una Oficina de Revisió del Pla General dins la que hi treballen nombrosos professionals

i auxiliars, i, des que es realitzen els treballs de recollida d'informació general (demogràfica, activitats productives, habitatge, cadastre i propietat del sòl, infraestructures i subministraments), coordinació dels treballs realitzats a l'exterior i elaboració i síntesi dels mateixos.

S'han contractat equips externs a l'Ajuntament que realitzen els següents treballs específics:

- Pla d'equipaments i zones verdes.
- Pla-programa d'accions a desenvolupar en el Casc Antic.
- Pla de transport.
- Catàleg d'edificacions.
- Pla d'edificacions.
- Pla de protecció d'espais no urbanitzats.

La revisió es realitza per fases. Des d'agost del 81 fins a febrer del 82, la de recopilació d'informació. Fins a principi de juny la d'Avenç, i, fins a gener del 1983 la del Projecte. Pensam que a l'abril d'aquest any (83) pugui estar aprovat provisionalment. Aquests terminis són molt curts, però intentarem complir-los fent feina intensament.

Després de les fases d'Avenç i Projecte de Planejament hi haurà dos períodes d'Informació Pública en els quals hi pensam treure plànols i papers, fins i tot al carrer.

Aprofit l'oportunitat que em dona "Mallorca Socialista", recollint la idea continguda en el Projecte de Participació Pública aprovat pel Ple de l'Ajuntament, per a convidar els ciutadans a participar en els diversos actes que organitzem. Es necessari, si volem una millor ciutat futura, que tots exposem les nostres idees i opinions Ara mateix, ja poden aportar-les presentant un escrit que estudiarem, o venint-nos a veure.

"La beguda mallorquina"

transformar la seva cuina és facil

Si la seva cuina ha quedat antiquada i ja no sap on ha de posar les coses és l'hora de fer un pensament.

Transformi la seva cuina en un lloc on pugui
CUINAR, MENJAR i PASSAR-HI HORES AGRADABLEMENT.
CUINA-COMPLET se n'encarrega de tot: Llanterna, obra, pintar, electricitat, ebenisterie, etc.
CUINA-COMPLET és un únic pressupost i una casa única que se n'encarrega de tot

Confiau en

Cuina Completa

"Experts en transformar la seva cuina"

C/. Rosinol, 20 (devora Lírico Palace). Tel. 23 51 76. PALMA

POLÍTICA DE BLOCS I MANIPULACIÓ DELS MITJAN D'INFORMACIÓ PÚBLICA

per: Juan José Cano

Quan els estratègics del Pentàgon estadunidenc arribaren a la conclusió que la guerra del Vietnam no es podia guanyar, elaboraren la teoria del tauler d'escacs. Segons aquesta teoria, si el Vietnam es perdria per als interessos USA, també es perdrien, sense remei, les altres peces del tauler: Kampuchea, Laos i, així, tota l'antiga Indo-Xina francesa.

Tothom sap que, a pesar de l'intent propagandístic nord-americà de fer creure que se signava un tractat de pau honorífic, la guerra vietnamita va acabar amb la victòria total de les tropes comunistes i l'entrada a Saigon (avui Ciutat Ho Chi Minh) de l'exèrcit del Viet-cong.

EL TEMOR A UN NOU CUBA O UNA ALTRA NICARAGUA

Avui per avui, també, aquests estratègics del Pentàgon han arribat a la conclusió de que la Guerra de El Salvador tampoc pot guanyar-se militarment. Màxim, només poden sostenir la Junta Cívico-Militar "salvadorenca", mantenir les posicions de foc d'avui i poder arribar —amb el mínim de concessions possibles— a un acord amb les representacions polítiques dels grups guerrillers. Una altra vegada tornen parlar del tauler d'escacs: si perdien El Salvador el Pentàgon està segur que cauria Guatemala i perillaria Hondures, i més tard, tal volta fins i tot Costa Rica i Panamà. Centramèrica i el Carib podrien transformar-se en una formidable falca comunista. En aquests moments ja s'han instal·lat, i segurs, Cuba, Nicaragua i Grenada. Aquesta part del món té les claus de la porta que uneix el Pacífic i l'Atlàntic i està a un pas de la inestable Colòmbia —en permanent estat de guerra—. Aquest pic, el colós americà està amenaçat en el cor del seu imperi.

Els Estats Units no estan fent la guerra en el sud asiàtic il·luny. Estan defensant el portal de ca seva i, per tant, el seu interès i el seu temor a un nou Cuba o una altra Nicaragua és de

primera magnitud.

Mentre l'Administració Reagan clama que no intervingrà amb tropes al Salvador, ajuda la Junta allà instal·lada per mitjà de l'entrega de material de guerra —helicòpters d'atac, material lleuger d'assalt, avions de reconeixement, transports de tropes i blindats—, amb la tramesa d'instructors, que no són altra cosa que oficials especialitzats en la lluita antiguerrillera; el govern USA facilita ajuda naval a El Salvador amb la finalitat de provocar un bloqueig en el Golf de Fonseca per tal d'evitar el pas d'armes des de Nicaragua a la guerrilla. Però el recolzament fonamental estriba en la política propagandística i d'ajuda dels aliats USA com Venèçuela, Colòmbia i, fins que va perdre les eleccions el govern de Canadà, a Costa Rica.

Faig insistència especial en la propaganda nordamericana perquè té més importància de la que pareix. USA ha decidit dividir el món en bons i dolents; per una banda els defensors de la llibertat, i, en front, els totalitarismes comunistes.

LES SENSACIONS DE LES AGENCIES INTERNACIONALS DE PREMSA

El Secretari d'Estat, senyor Haig, s'indigna quan veu que a Europa els pocs mitjans de comunicació que no escriuen o parlen al dictat dels interessos USA comparen les Juntes militars i les dictadures emparades per Washington a la Junta militar polonesa.

A l'estat espanyol —mercat i zona d'influència USA— la propaganda nord-

OPINION

BERNARD HENRY-LEVY

Escritor i filòsof francès

Todos somos colaboradores

La resignación, la cobardía, la falta de capacidad de Occidente para hacer frente al despotismo soviético se ha puesto de manifiesto, una vez más, con ocasión del drama polaco. Del drama mundial habría que decir, y del drama europeo, en particular, que es incapaz de emplear su fuerza intelectual, política y económica para hacer respetar las libertades de los pueblos.

Hace ya tres meses que el orden reina en Varsovia. La opinión pública en Francia, en Occidente en general, ha manifestado miserablemente su solidaridad con el pueblo polaco.

Nuestros Gobiernos han derramado lágrimas de cocodrilo por esos hombres, mujeres, niños de Polonia, inmolados en el altar de la razón totalitaria.

Yo me pregunto si no es ya realmente hora de hacer cuentas, de proceder a un

¿Qué has hecho tú, lector, por este hombre?

Fues bien, la verdad es que no hemos hecho nada. Si yo fuese policía me reíría de los pobres escollos.

sivos, cuyo desercio nadie ignoraba, pero en las que todavía era posible queonesse, levantarse, siquiera fuese verbalmente, contra la barbarie en marcha.

Esto, hablando en plata, se llama fatalismo, resignación, es la convicción muda de que, de hecho, pase lo que pase, hagamos lo que hagamos, hagan los polacos mismos lo que hagan, estaban atados a una especie de destino, a una suerte irremisible, que, como en

americana es tan forte que arriba un moment en què les Agències. Internacionals de premsa, controlades des de la metropoli de l'Imperi "Yankee", porten notícies, provoquen sensacions i manipulen l'opinió. N'hi ha prou en recordar com l'Iran i Khomeini eren primera plana diària i obrien els informatius de televisió mentre els famosos estatges USA romanien a Teheran; alliberats aquests senyors, a penes ens arriben notícies d'aquesta part del món, a pesar de què segueixen succeint les mateixes coses afegint-hi, a més, una guerra de grans proporcions contra l'Iraq. Les agències de notícies les reparteixen segons els aires que bufa la Secretaria d'Estat nordamericana. Tampoc, al seu temps, se'n parla de la guerra fantasma de Kampuchea, ni es parla avui de Namibia, ni de tantes altres situacions creades i animades per a la major glòria de la "pax americana".

ELS DOS COPS D'ESTAT D'EUROPA

A Europa hi ha hagut, en els darrers mesos, dos cops d'estat que són el con-

trapunt d'inestabilitat a les situacions bèl·liques del tercer món. Analitzada abans la situació de Centramèrica, que, per més que dramàtica, no pot arribar a posar en perill la resta del món, a Europa la situació creada pel cop d'estat de Jaruzelski a Varsovia, té un contingut més greu, des del punt de mira de la tensió entre les dues potències. A l'afer polonès s'entrellacen dos problemes diferents. L'un és la situació, com més va més deteriorada, de la burocràcia que ostenta el poder als estats del Pacte de Varsovia. És molt clar, que els Partits Comunistes no poden seguir mantenint posicions ambigües respecte al monolitisme ideològic que els caracteritza. Obertures a l'estat i donada la situació mundial no és

possible. Si la URSS no perd oportunitat de col·laborar a la desestabilització dels països de l'òrbita USA que pateixen situacions d'opressió, fam o dictadura, igualment USA no la perd, tampoc, en els de l'òrbita soviètica mitjançant la col·laboració amb dissidents, campanyes de "drets humans" i, fins i tot, amb hàbils polítiques econòmiques que per mitjà de préstecs als esmentats països creen una situació de dependència indirecta del món occidental. I, seguint aquest darrer raonament, arribam a les conclusions següents sobre l'assumpte polonès:

a) A pesar de les històries de Reagan, que ja únicament emocionen els incauts, que diu que una invasió soviètica de Polònia s'ha evitat

gràcies a les amenaces i sancions nordamericanes, s'ha de saber que la URSS ja darrerà cosa que faria seria intervenir directament, perquè no necessita enviar un país on ja hi té estacionades diverses divisions des de fa molts anys i d'acord amb el Pacte de Varsovia; a la URSS no li interessa prendre el poder a Varsovia ja que això li suposaria la responsabilitat de mantenir un país de més de trenta milions de persones i fer front al deute exterior que puja a qualque cosa més dels trenta mil milions de dòlars.

b) La prova de què estam davant una maniobra de propaganda la tenim en el fet de què quan la Banca USA decideix no prorrogar els terminis de pagaments dels crèdits atorgats al govern de Varsovia aquests darrers anys, el govern de Reagan ha respost alant i fent-se càrrec del pagament dels interessos d'aquests crèdits i, aleshores, donant el vist-i-plau definitiu a l'estabilitat del règim de Jaruzelski.

c) L'opinió ha de conèixer que la Junta militar establida a Varsovia ha tranquil·litat els soviètics, els nordamericans, la Banca internacional i que tot el que es digui sobre el pobre Walesa, i que es recolza "Solidarnosc" i es vol la llibertat per al poble polonès, és pura impudència produïda pels manejos cínics dels amos del món.

Una altra cosa és quan parlem de l'Orient Mitjà, del conflicte libanès, d'Israel i dels canvis polítics que s'estan donant a Egipte. Allà, entre Suez i el Golan és on hi ha la zona més calenta del món i on sempre hi és latent el perill de conflagració generalitzada.

CÒRSEGA: REPRESSIÓ O LLIBERTAT

El Consell de ministres francès aprovà el 23 de desembre de l'any passat un projecte de llei amb el qual Còrsega obtenia un "estatut especial" que tot i que no passa d'una descentralització administrativa (comparable amb la nostra "preautonomia") els darrers dies de febrer d'enguany ha estat aturat pel Senat de París, on Mitterrand no té la majoria, amb acusacions de "dislocació" de la "nació" francesa.

El projecte ofereix una Assembla territorial de seixanta-un membres, sorgits d'unes eleccions fetes cada cinc anys pel sistema proporcional. Tindrà un president que alhora serà el de la regió, el qual haurà d'anar d'acord amb el nou càrrec de "comissari regional", substitut de l'actual "prefecte", i amb les mateixes atribucions.

El comissari serà qui farà arribar al primer ministre francès les iniciatives legislatives de l'assemblea regional, ja que aquesta just tindrà funcions administratives. A més seran creats dos cossos consultius, un d'econòmic-social i l'altre cultural, a part de distintes agències com són ara un Banc de Desenvolupament i una altra de desenvolupament industrial.

Els independentistes del "Front d'Alliberament Nacional de Còrsega"

(FLNC, clandestí) i els autonomistes de la "Unió del Poble Cors" del doctor Simoneoni, que critiquen el projecte perquè ha estat elaborat a París sense fer cap consulta a l'illa, el consideren tan sols una passa cap a la independència o l'autonomia. També tenen queixes pel sistema d'elaboració de l'estatut els avets a la política tradicional il·lenca basada en la pressió dels clans corsos.

Encara que el govern abans ja havia retallat el text fins deixar-lo en els actuals 78 articles i un prefaci en el qual és considerada la identitat cultural corsa, el contrari al govern troben l'estatut oportunista i perillós, si no s'aplica bé, diuen, perquè podria menar l'illa a l'autonomia o, pitjor encara, a la independència.

L'objectiu del govern és de desmantellar la bomba independentista, implicant en l'acció els diversos moviments corsos. I primer cal desfer les manipulacions dels clans en les eleccions i col·locar econòmicament l'illa a l'altura de la metropoli.

Les denou bombes que han esclatat a París, al cor de la metropoli, mostren que la resposta francesa haurà d'anar més lluny: més repressió o una veritable autonomia, pel cap baix.

LLIBRES DE LA MAGRANA

Jordi Vila-Abadal,
La Drogació. Joventut i Drogas.

Ailiberament, 13
Un profund anàlisi de la incidència de la droga en la joventut i del paper que hi juga la societat. Una eina indispensable.

P. Vilar, E. Vinyamata, V. Ventura, F. Cucurull, R. Castellanos,
J.-L. Carod-Rovira, etc.

L'Esquerra Nacionalista Avui.

Quaderns d'Ailiberament, 7
Una miscel·lània dedicada a l'esquerra nacionalista, completada per un ample qüestionari sobre la situació actual i el futur del moviment d'alliberament nacional i de classe.

L'ESPARVER

Per als al·lots i al·lotes que els agrada llegir

16. John Wyndham.
El dia dels trífids.

Traducció de Ramon Folch i Camarasa. Autors Moderns.

15. Mark Twain.
Les aventures de Tom Sawyer.

Traducció de Josep Carner. Autors Clàssics.

14. Xavier Fàbregas.

L'Encalc.

Autors Catalans.

13. Mary Rodgers.
Quin dia tan bèstia!

Traducció de M.ª Antònia Oliver. Autors Moderns.

REEDICIONS

Josep Armengou.
Justificació de Catalunya.

5.ª edició

Miquel Strubell.
Llengua i població a Catalunya.

2.ª edició

M. de Pedrolo.
Domicili provisional.

2.ª edició

NOVETATS

Entrevista

Mario Onaindia, Secretari General d'Euskadiko Ezkerra

Les relacions entre els partits de les nacions de l'Estat tenen molta importància perquè els partits de les nacionalitats tenim el projecte no tan sols de respondre al problema de l'autonomia política i al tema del desenvolupament de la llengua i la cultura pròpies, sinó que tenim la vocació de crear una alternativa per a tots els problemes de la nostra societat; a tots els problemes polítics, econòmics, culturals i socials; això és ésser un partit nacionalista, i per ésser aquesta alternativa tenim alguns problemes: Cal col·laboració.

—Quins problemes?

—Primer que molts dels problemes que sorgeixen a Mallorca, a les Illes, no es resolen sinó a nivell de l'Estat; llavors si tenim aquesta vocació hem de cercar qualche manera de coordinar-nos, per exemple, l'Estatut de les Illes, en el qual el PSM ha participat, doncs ha de passar per Madrid i nosaltres allà hi tenim un representant, i naturalment Juan María Bandrés, el nostre diputat, hi defensarà les esmenes del PSM.

—Havies parlat de més problemes?

—Sí, l'altre suposa que hem d'intentar de trencar l'aïllament a què som sotmesos, de fet, i se'ns vol sotmetre a l'esquerra de les nacionalitats per part dels partits de l'Estat; hi ha una gran dificultat dels partits de les nacionalitats per a respondre a tots els problemes de la societat precisament per aqueix aïllament, molt gran i hi influeix l'aïllament a què ens volen sotmetre els partits estatals, però també hi tenen una determinada responsabilitat els partits bascos que són refractaris a viatjar per la resta de l'Estat per explicar els seus punts de vista.

—L'heu pogut rompre, de cap manera, aquest aïllament?

—Sí, especialment a Europa. Hi ha plataformes europees en què participam; en concret, contra la bomba de neutrons, estam amb el Partit Laborista, el Partit Socialista Francès, el Partit Comunista Italià, etc. I pensam que la nostra experiència pot servir per a d'altres partits, per desenvolupar una teoria i una alternativa a totes les qüestions.

—Com es concreta això, per exemple cara a les properes eleccions?

—Doncs, nosaltres no som partidaris que es formin plataformes d'una manera precipitada. Primer cal desenvolupar molt més les relacions bilaterals, aprofundir més en un debat teòric sobre com entenem la qüestió nacional, quina estratègia al socialisme defensam, quin model de partit cercam intentant de superar la manera de fer política dels partits tradicionals i insistint en la idea que som un intent de crear una esquerra nova. I llavors, si hi ha gués una conjuntura política que ens forçés a crear una plataforma electoral, per exemple, cara a les eleccions, estaríem en unes condicions millors per a fer-ho.

EL CONGRES
CONSTITUENT

—Què es planteja en el vostre proper congrés?

—Serà un congrés molt ideològic. No en sortirà un programa electoral, sinó que serà el congrés de convergència d'E.E. amb el Partit Comunista Basc. Ja hi ha hagut un debat ideològic molt a fons sobre quina serà l'estratègia del partit a llarg termini, sobre l'estratègia democràtica al socialisme, la lluita per la nostra sobirania nacional, el model de partit... Aquests seran els temes centrals.

ETA DESAPAREIX —
E.E. CREIX

—Quina relació hi ha entre el vostre creixement i la disminució al País Basc?

—Sembla que hi ha una correlació directa entre la minva de la violència i l'augment de la força de l'esquerra que cerca una sortida racional. L'època que hi havia un gran protagonisme de la violència per part de la policia i per part d'ETA i el paper d'Euskadiko Ezkerra era prou reduït a la societat basca. A mesura que la violència ha passat a segon terme, ha estat possible la convergència i hi ha hagut una participació més gran del poble, i tot això beneficia l'esquerra.

MCE — EUROPA DELS
POBLES

—Com veis l'entrada de l'Estat al Mercat Comú Europeu?

—Econòmicament, per a una indústria sense gens de preparació i no acostumada a la competència internacional, com és ara la indústria d'Euskadi i la del conjunt de l'Estat, suposarà problemes. L'aspecte positiu és que la lluita tant pel socialisme com per l'alliberament nacional que plantejam E.E. i els PSM, és una lluita que es pot resoldre just a Mallorca ni a Euskadi, i tanpoc en l'àmbit de l'Estat, sinó que cal un marc més ample que és l'europeu.

—Quina Europa és la que voleu?

UNA CASA ESPECIALITZADA EN ALTA FIDELITAT

imatge i só

- * So Professional
- * Lloguer de pel·lícules
- * Cinema
- * Alta Fidelitat
- * Televisió
- * Discs
- * Servei Tècnic Propi

Carrer Antoni Marquès Marquès, 4 — Tel. 296174

CIUTAT DE MALLORCA

Mario Onaindia i membres de l'executiva del PSM de Mallorca i de Menorca, durant la premsa amb els mitjans de comunicació.

—Es fonamental cercar una col·laboració entre tota l'esquerra europea, que tots els partits de les nacionalitats europees hi tinguin un paper i un pes per influir en la creació d'una Europa democràtica i independent dels blocs, i que avanci en un sentit socialista, i a més que aquest avenç sigui respectuós amb l'existència dels nostres pobles.

Definitivament, el marc de la nostra solució nacional és una Europa dels Pobles.

—Però no és aquesta l'Euro-

—No, ben cert. El MCE és ben el contrari d'això, és l'Europa dels capitalistes, de les multinacionals, però, amb tot, i mirat d'una manera dialèctica pot tenir l'aspecte positiu d'anar creant aqueixa Europa democràtica i socialista que respecti les llibertats nacionals. Nosaltres tenim l'obligació d'incidir-hi amb la nostra personalitat pròpia i la nostra independència organitzativa.

—I quina aportació hi fa-

—Bé; a l'Estat espanyol l'esquerra encara no s'ha aclarit prou perquè acabem de sortir de 40 anys de franquisme i a la sortida hem topat amb la crisi econòmica; i ens manca la tradició, en el sentit teòric i pràctic, que té l'esquerra europea que ha funcionat aquests quaranta anys com una democràcia considerable i per això té una experiència que li ha permès els triomfs del PASOK i de Mitterrand. És interessant enfrontar els lligams amb aquesta esquerra perquè encara en podem aprendre moltes coses i també tenim moltes coses per aportar-los, concretament el tema de la qüestió nacional.

LEMOIZ TRAVA
UN SEU
DESENVOLUPAMENT

—Com està la qüestió de la central nuclear de Lemoiz?

—És un dels temes que

kadi. Era un repte que tenia l'autonomia, que teníem els partits democràtics, i mostra com a Euskadi hi ha tota una gent que està lluitant contra dues forces, i totes dues igualment d'irracional, com són d'una banda ETA i de l'altra el centralisme, les quals ens volen fer entrar dins un carreró que no passa.

—Quina ha estat la vostra actuació concreta?

—Presentarem una proposició de llei demanant que fos celebrat un referèndum, cosa que fou acceptada per tots els partits, però llavors Madrid, el centralisme, no ho acceptà. Hem restat entre els qui pensen que això s'arregia a força de bombes i tirs i els qui troben que no cal cap referèndum sinó força.

—Què plantejariau al referèndum?

—No és sols el problema de l'energia, sinó el del model econòmic i el de societat que condicionarà aquest model. Es planteja la construcció de Lemoiz els anys 60, durant l'època de desenvolupament industrial en què no era posat en dubte el desenvolupisme, no es preveia cap crisi econòmica ni era criticat el model industrial. Després del 73 s'ha vist que Lemoiz és necessari si s'ha de mantenir la situació actual, però no si hi ha d'haver una reconversió industrial.

—Explica això de la reconversió, si vols.

—Sí; cal tenir en compte que a Euskadi es consumeix tres vegades més energia per càpita que no a l'Alemanya occidental, en canvi el tipus d'indústria fruit de la reconversió necessitarà manco energia que les fundicions i la indústria naval que abans semblaven ideals i que avui són considerades el model indicat per a països manco desenvolupats. Lemoiz ha esdevengut, doncs, com la bola de ferro que arrossega un pres i que no el deixa caminar. Lemoiz ens ferma al subdesenvolupament, no necessitem la central per a créixer, és una trava.

—I sobre el model de societat que suposa?

—Aquest tipus d'energia controlat per un grup de persones genera també un model de societat, un model d'estat més aviat policial i autoritari que no volem. Però encara més important que desmuntar o no la central és que hi hagi un debat a Euskadi i que tothom pugui conèixer els dos models de societat que com a sortida de la crisi es plantegen. Aleshores tothom veuria quin és el model que defensa cada partit, però aquest debat ha estat impedit continuament fins ara.

TECNOLOGIA I CANVIS SOCIALS

—Què penses dels canvis socials que introduirà la tecnologia més nova aplicada a la indústria?

—El desenvolupament econòmic tot sol no ens mena al socialisme, i perquè la societat sigui més lliure, més democràtica i manco autoritària, que és allò que importa, cal un control de cada vegada més gran dels ciutadans no just sobre els governants sinó sobre la mateixa economia. I intentar de superar allò que Marx en digué el "fetixisme de la mercaderia", les relacions socials "fetixitzades" i controlades per una minoria. Per això cal que cerquem una sortida a la crisi de manera que la classe treballadora en surti més enfortida fruit del desenvolupament d'unes formes de participació dins l'empresa no just en els beneficis sinó molt més en el control de la gestió.

—Això sembla l'autogestió que defensa el PSM...

AUTOGESTIÓ

—Després de fer moltes voltes hem arribat al projecte de socialisme autogestionari, en veru que als països de l'Est, que hom anomena els del "socialisme real", tenen un "Estat patró", no hi ha

cap control dels ciutadans sobre el governants ni una participació del conjunt del poble en la tasca de la planificació de l'economia, a pesar de les afirmacions oficials. No hi existeix el socialisme sinó una capa social que rep els beneficis de l'Estat i que en manté el control.

—Però com seria l'autogestió des d'ara?

—Nosaltres posam l'accent en que cal potenciar el cooperativisme, que a les societats anònimes laborals, sorgides d'empreses que han fet fallida, s'hi desenvolupi l'autogestió, i que a les altres empreses, les privades, l'alternativa passi per un control de la gestió, per una participació que és més important que la propietat mateixa de l'empresa, per un control absolut de l'organització del treball i sobre la comptabilitat, les inversions, etc., o sigui, una democràcia en l'economia.

EUSKADI NORD

—Com veus la situació a la part del País Basc de l'altra banda de la frontera francesa?

—Les relacions amb els bascos d'Euskadi Nord no són fàcils perquè els nacionalistes són una minoria molt esquifida allà, de devers un 5 per cent, i una minoria molt radicalitzada amb molt d'influència de l'esquerra nacionalista d'Euskadi Sud. D'altra banda hi ha el conjunt dels francesos, encara que dins el partit socialista hi hagi un corrent, concretament el del CERES, que és més sensible a la qüestió nacional, sensibilitat que no és tradicional en aquests partits; aquest sector darrerament ha defensat la idea d'un departament base.

MITTERRAND, DECEP

—I vosaltres què en pensau d'aquest departament base?

—Creim que és una enganyifa del centralisme, fa que el partit de les nacionalitats hagin de desconfiar dels estatals sigui quina sigui la seva ideologia; per defensar els interessos de les nacionalitats calen partits nacionals, que llavors hauran de cercar les relacions més adients amb els partits estatals i els nacionals.

—Sembla que finalment els bascos que depenen de París seguiran dins un departament mig gascó...

—Sí, Mitterrand ha causat una decepció; jo em pensava que la seva política seria més intel·ligent. Donar un departament és no donar res, ni tan sols no és ni una senzilla descentralització administrativa.

Redacció:

RESOLUCIONS DEL 6è. CONGRES NACIONAL

ESTATUTS

Ja han aparegut les Resolucions del 6è. Congrés Nacional del Partit Socialista de Mallorca, que va tenir lloc a l'Auditori de Ciutat els passats dies 10, 11 i 12 d'Octubre. Aquest n'és l'índex:

- La Política del Partit Socialista de Mallorca
- La crisi del capitalisme
- La crisi del socialisme
- La crisi de l'Estat Nació
- Mallorca: Capitalisme dependent i opressió nacional
- L'estretgètica del Partit Socialista de Mallorca
- Línia tàctica del Partit Socialista de Mallorca
- La política econòmica
- La política sanitària
- La política urbanística
- La política cultural
- La política sobre ensenyament
- La política ecològica
- La política agrària
- La política sindical
- La política sobre immigració
- La política esportiva
- La política sobre joventut
- La política sobre sexualitat
- La política sobre marginació
- La política de la tercera edat
- Organització interna del Partit Socialista de Mallorca

Naturalment en recomanem la lectura, que ha de ser molt profitosa en aquest temps d'oportunismes i confusió ideològica. Tots els qui en tinguin interès poden demanar aquesta nova publicació del PSM a les llibreries "Es Cantó", "Llibres Mallorca" i "Quart Creixent". I també als nostres locals del carrer Temple, 7 de Ciutat, enviant per correu 100 ptes. en segells de correus.

SUSCRIVIU-VOS A UNA REVISTA AL
SERVEI DE LA NOSTRA CULTURA

NUC

Apartat 619

PALMA DE MALLORCA

TRIS-TRAS
Boutique

Roba jove i original

Carrer Sindicat, 4 - Telefon: 22-56-73 - Ciutat

El Moviment Institucionista a Mallorca

L'ESCOLA MERCANTIL

El naixement de l'Escola Mercantil de Ciutat, el 29 de Novembre de 1880, és següent a una manifestació més de la societat mallorquina en el seu procés d'integració l'època contemporània i on la "burguesia" mallorquina dona les primeres mostres de vida, a un moment que a Mallorca es produeix un ressorgiment econòmic. Així i tot l'Escola Mercantil és un element important a la història de la renovació pedagògica a Mallorca (1).

Des del meu punt de vista, l'estudi de l'Escola Mercantil com a institució d'Alexandre Rosselló com a iniciador de la idea, no és complet sense tenir en compte altres fenòmens socials a l'època per analitzar. Per això és interessant analitzar la Institució en el context de la seva època, el segle XIX, ple d'alternàncies en el poder polític i econòmic, però que a Mallorca no va sedimentar fins al punt de provocar un fort canvi social. (2)

En aquest sentit és important observar el paper que va jugar l'Església com a institució, en lluita pel control de l'educació, basat en la continuïtat i la mentalitat conservadora de la societat mallorquina; provocant una reacció en contra de tota innovació educativa i tot perill que amenaçés la conservació dels privilegis adquirits al llarg dels temps.

EL SIGNIFICAT DE LA RENOVACIÓ EDUCATIVA A LA INSTITUCIÓ LLIURE DE CIUTAT

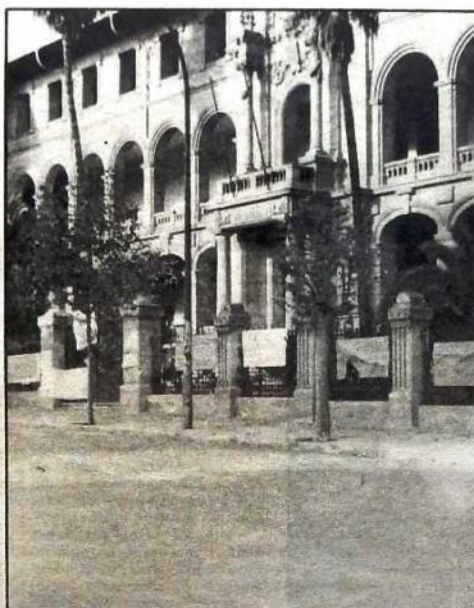
A nivell històric la preocupació per potenciar la institucionalització de l'educació va començar a la Il·lustració, i més concretament en el camp de l'ensenyament tècnic-professional amb caire humanista. Els il·lustrats voldran crear una nova societat i provocar un canvi de mentalitat i es propo-

saren aconseguir un nou model d'home, útil i bon ciutadà, que participi en les tasques encomanades pels il·lustrats.

Fruit de l'herència il·lustrada, que aquí no tenim espai suficient per analitzar, són una sèrie d'institucions que cal anunciar i que són al mateix temps intents de fugir de la monotonia educativa viscuda a Mallorca. Entre elles en podem citar l'Institut Balear (1837), l'Escola Normal (1842), l'Escola Mercantil (1880) i la Institució Lliure d'Ensenyança de Pollença (1879). L'Escola Mercantil pretenia desenvolupar noves formes de riquesa per a l'economia de l'illa i així potenciar noves vies comercials i el seu sistema d'ensenyança s'havia d'adequar a la nova situació, una ensenyança racional i científica, basada en l'experimentació vivencial segons les idees difoses per la Institució Lliure d'Ensenyança de Madrid, fonamentades en el pensament del filòsof Kraus, en l'objectiu d'aconseguir un home perfecte, en el progrés i la bellesa de la vida.

Insistien en transformar les relacions de producció i en culturitzar els treballadors amb una ensenyança centrada en el comerç i mitjançant una pedagogia activa. Així i tot un no sap, si la Institució Mallorquina d'Ensenyança (Escola Mercantil), en les seves idees renovadores en el camp educatiu i social, volia seguir els mecanismes normals per a consolidar un model volgut per una determinada classe social i l'existència de la Institució venia determinada pels interessos de la burgesia naixent o si bé era l'única forma per aconseguir una transformació social amb el suport de la "burguesia" com a classe revolucionària.

Malgrat tot això, els representants de la societat reaccionària mallorquina i amb gran part de la societat conservadora, impossibilitaren una llarga durada de

la Institució. També hem de significar que els institucionistes intentaven eliminar el control de l'Església al món de l'ensenyança com aparell reproductor ideològic. Volien convertir-se ells i el seu sistema d'educació humanista i universalista, en l'aparell transmissor de la seva ideologia i així provocar el canvi de la societat.

Aspiraven a un canvi educatiu de dalt a baix, interpretant l'educació com si fos una societat en miniatura, una societat educativa, preparant l'individu per al canvi social, segons les concepcions burgeses.

Però no tots els autors han donat tanta d'importància reclusiva al moviment institucionista, per exemple en Pierre Vilar, quan ens diu: "La intel·ligència Krausista" es limita a ser un fet aïllat, artificial i extrascial". (3)

Es important reconèixer que es produeixen certes diferències en la pràctica escolar acostumada. Entre altres, s'intenta eliminar l'ensenyança exclusivament llibresca, desitgen posar els alumnes en contacte amb la natura i amb la vida, mitjançant excursions i visites. Pe-

rò, aquí cal fer una matisació. Els Institucionistes de Mallorca (ciutat), no tenguereu gaire en compte una part important del medi socio-cultural, la llengua catalana. La nostra llengua no es va considerar com element important i necessari per a l'assimilació dels nostres costums i de les arrels, dels coneixements adquirits segons la nostra mentalitat, al contrari, l'Església, en la preocupació d'arribar al poble, va fomentar la seva utilització, en el seu sistema educatiu de mentalització.

Els de la Institució Mallorquina, intentaren introduir nous mètodes d'ensenyança i estudiaren autors com Pestalozzi, Montessori, Froebel (quan introduïren l'educació dels pàrvuls) que eren els pilars de la nova educació burgesa. Es va implantar la coeducació aspecte que va enfrontar la Institució al pensament i a la jerarquia eclesiàstica. Era una nova concepció moral d'aprendre de viure en comunitat, on el mestre es convertia en una figura ami-

ga i tots participaven en l'elaboració de les normes de convivència.

A MODO DE SÍNTESI:

Es pot dir que es pretenia una ensenyança laica, d'acord amb el procés de secularització iniciat a 1767 amb l'expulsió dels Jesuïtes. Pluralisme moral, amb una forta incidència en la llibertat individual. Una ensenyança més racional i científica. (4).

Aquesta, l'experiència de l'Escola Mercantil, va ésser molt curta, només va durar set anys (recordem aquí que la Institució Lliure creada per Guillem Cifre de Colònia a Pollença va tenir una existència més llarga i al mateix temps va ésser més popular).

La poca paciència dels mestres i socis de la Institució per a comprovar els resultats a llarg termini; la reacció de la jerarquia catòlica i els ordres religiosos en contra de la mentalitat laica dels institucionistes, varen fer que l'Escola Mercantil no tingués continuïtat.

Bartomeu Mulet Trobat

NOTES

- 1.- Vegeu Antoni J. Colom i Francesc Díaz de Castro "Educación y Sociedad en Mallorca Contemporánea. La experiencia Institucionista". Impresari de Mallorca. Ciutat 1977. Veure Autors "Educació a Mallorca Aproximació històrica" Edit. Moll. Ciutat 1977, pàgs 39-60. Revista Lluç "100 anys de la Institució Mallorquina d'Ensenyança" Setembre, Oct. 1980 nombre 693. Biel Janer Manila "Krausismo y educación en Mallorca "Cuadernos pedagógicos" no. 34.
- 2.- Recordau la publicació de Bartomeu Barceló "El segle XIX a Mallorca" Edit. O.C.B. Monografies. Ciutat. 1964.
- 3.- A.J. Colom i F.J. Díaz op. cit. pàg. 12
- 4.- Veure el discurs pronunciat a l'acte inaugural de l'Escola Mercantil per Alexandre Rosselló el 29 de Novembre de 1880 a la Diputació. Imp. Roca, Ciutat-1980. El discurs llegit a la inauguració del curs 1881-1882. Bol·letí de l'Escola Mercantil.

editorial
MOLL

PRESENTA LES SEVES NOVETATS:

HISTÒRIA DE MALLORCA. Volum I. Col·lecció "Els treballs i els dies", no. 20.

Albert Perez Baró. D'AQUELL TEMPS, D'AQUEST PAIS.

Joaquim Soler. LA PROVA DEL MIRALL.

Llorenç Ribet. POESIES. Edició d'homenatge en el centenari del naixement de l'autor.

Gabriel Janer Manila. LA PRINCESA EMBRUIXADA.

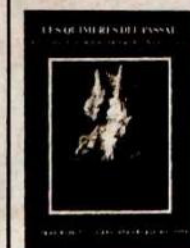
Llorenç Moyà i Gilibert. HISPANIA CITERIOR. Col·lecció Balanguera, no. 28.

Josep A. Alcover, Salvador Moyà-Solà i Joan Pons-Moyà. LES QUIMERES DEL PASSAT. Els Vertebrats fòssils del Plió-Quaternari de les Balears i Pitluses. Monografies Científiques, no. 1.

REEDICIIONS

Joan Mayol. ELS AUCELLS DE LES BALEARS. 2a. edició revisada. Manuals d'Introducció a la Naturalesa, no. 2.

Pere Morey. RONDALLES PELS QUI LES SABEN TOTES. Illes d'Or, no. 122-123.

editorial
MOLL
Torn de l'Home, 4 - Palma

Ultima Hora

Nº

Una pàtria autosuficient EL FUTUR DE LES ENERGIES RENOVABLES

por Santiago Vilanova

La nostra pàtria pot ser autosuficient en matèria energètica. Aquesta és la conclusió a què han arribat un col·lectiu de tècnics dedicats a fomentar les energies renovables i que treballen en el moviment ecologista.

L'estudi que han conllocat ens deixarà bobacabats nomenes el potencial solar de Catalunya és de 5.615 milions de TEC (Tones Equivalents de Carbó). Si tenim en compte que el consum total de l'any 1979 va ser de 16,55 milions de TEC, l'energia solar degudament aprofitada podria subministrar-nos 400 vegades aquest consum. Es més, si dediquéssim tan sols un 0,6 per cent de la superfície total del territori català a l'aprofitament del sol, amb un rendiment d'un 20 per cent, obtindríem un equivalent de 2,8 milions de TEC (1). Si la perspectiva s'hagués fet a nivell de Països Catalans els resultats encara haguessin estat més optimistes, sobre tot tenim en compte les grans possibilitats de Mallorca i Menorca amb energia eòlica solar.

El treball ve a desmentir i desmentir la versió donada per les companyies elèctriques i per la pròpia conselleria d'Economia i Finances de la Generalitat que som una pàtria pobra en recursos naturals (2). L'estudi ens demostra tot el contrari. Només la posta en marxa d'un pla d'estalvi energètic dràstic i seriós possibilitaria 3,3 milions de TEC, mentre que el total de recursos no renovables o fòssils (carbó, petroli, gas natural, urani) varen produir a l'any 1979 un total de 2,7 milions de TEC. La irracionalitat de l'estructura energètica a Catalunya es fa evident quan aquests experts ens demostren que les energies renovables poden arribar a fer-nos estalviar 11,35 milions de TEC (2,8 MTEC amb solar, 0,5 MTEC amb eòlica, 4,05 MTEC amb biomassa, 3 MTEC amb hidroelèctrica i 1 MTEC amb geotèrmica). Quanta espolliació, contaminació i dependència financera ens evitariem! Però aquesta alternativa no té ni polític ni Caixes d'Estalvi que la defensen.

La conclusió més sorprenent de l'estudi que cal complementar amb un escenari previsible de demanda és que prescindint del carbó, el petroli, l'urani i el gas natu-

ral, podríem cobrir el 80 per cent de les necessitats energètiques en base al ritme de creixement de 1979, mitjançant les energies dolces. Si aquest treball aconseguís credibilitat científica s'hauria desmascarat la intoxicació informativa. Això vol dir que davant nostre s'obre un futur immens, ric amb múltiples sortides a la "crisi". Per exemple, aconseguir l'autosuficiència energètica abans de l'any 2.000 i reconstruir l'economia catalana en base a un creixement qualitatiu que respecti els equilibris natural i doni llocs de treball humans i creatius. Aquest eco-desenvolupament permetria a l'enfons alternatiu social i polític. Les energies renovables podrien ser la columna vertebral d'uns Països Catalans constituïts per municipis descentralitzats i autogestionats, en els que els seus habitants transformessin les matèries primeres i produïssin la seva pròpia energia. Tot el contrari de la societat hipercentralitzada, destructiva i freda. Partint dels principis filosòfics establerts per Shumacher en *Small is Beautiful* (si és petit és, formós), podríem dir que caninaríem cap un autèntic alliberament tot unint la tradició amb la revolució de les formes de vida i treball.

Ara bé, aquesta alternativa pot ser un foc d'encenalls si no es produeix una clara reivindicació popular al respecte. De la mateixa manera que aquestes tecnologies poden afavorir la descentralització i l'autonomia dels pobles, poden també, controlades pel capital, esdevenir instruments de noves formes de centralisme i alienació.

En aquests moments quasi el 70 per cent de tota la producció estatal de tecnologies dolces es concentra als PP.CC. Dotzenes de petites i mitjanes empreses han sorgit en els darrers anys per servir aquesta demanda. En realitat Catalunya, València i les Illes podrien disposar en poques setmanes d'una infraestructura per potenciar un Pla Energètic Alternatiu fonamentat en el sol, els vents, reciclatge, l'aïllament tèrmic, la cogeneració, la biomassa, la geotèrmica i la hidroelèctrica. A excepció d'una xarxa comarcal eficient de projectistes i instal·ladors especialitzats disposem d'una experiència considerable.

Sembla ser però que els Governos autonòmics no tenen cap interès per endegar una estructura d'aquesta mena i estan abandonant aquests empresaris a les directrius falsament proteccionistes del "Instituto Nacional de Industria". L'estalvi popular en lloc de servir per a les energies dolces i una investigació autònoma és utilitzat per garantir els crèdits concedits per la banca estrangera a les companyies elèctriques. D'aquesta manera el que podria ser una base d'una autèntica política multinacional o estatal. Seria desmoralitzador que les companyies de defensa de l'energia solar portades a terme pels ecologistes acabessin essent rendibilitzades per grups de pressió moguts per interessos especulatius i mercantilistes sense cap plantejament coordinat al servei dels PP.CC. Els moviments alternatius haurien estat publicistes gratuïts d'un grup d'empresaris sotmesos a l'INI i obligats a homologar les seves tècniques a institucions militars com el "Instituto de Técnicas Aeroespaciales" (INTA). Serien les mateixes societats que han construït les centrals nuclears les que monopolitzarien (ja ho estan començant a fer) el sol i els vents controlant alhora el

treball dels pocs investigadors alternatius.

El dinosauri industrial productivista hauria engolit una vegada més una esperança de futur. Per lluitar contra aquesta manipulació podríem prendre com exemple la Llei Bateu aprovada l'any 1978 a Califòrnia que va impedir la creació d'un monopoli solar controlat per les companyies elèctriques i de gas.

Cal doncs treure'n l'entrellat i vigilar les maniobres que es produiran a partir d'ara en aquest nou "empresariat solar". El futur depèn d'uns recursos que hem heretat de la Natura i que són patrimoni de tota la no monopoli d'uns pocs.

(1) TEC = Tona Equivalent de Carbó. Unitat emprada en la indústria i en l'economia per expressar quantitats gran d'energia contingudes en diversos combustibles o fons d'energia. Representa l'energia alliberada en la combustió d'una tona d'huïlla.

TEP = Tona Equivalent de Petroli. S'utilitza també per expressar els consums d'energia de tots els orígens.

2 TEP = 3 TEC; 1.000 KW/h = 0,22 TEP = 0,33 TEC

(2) "Catalunya: El país i la seva economia" Departament d'Economia Finances de la Generalitat, pàg 38, 1981.

L'ESPARVER, UNA ESPÈCIE EN REGRESSIÓ

Amb aquestes breus descripcions informatives de l'Esparver, es vol contribuir a fer prendre consciència de l'herència ecològica del nostre territori. Creim que quan hom estima l'entorn que l'envolta és més complet el seu desenvolupament integral. Una comunitat social que protegeix la seva riquesa natural, és també una comunitat més rica. Als mallorquins, ens pertoca reconsiderar la nostra actitud davant les aus, no deixar extingir espècies de valor immesurable és, en resum, el que ens plantejam.

Les àguiles, aquests grans depredadors alats, que durant aquesta darrera dècada s'han fet rares a Mallorca, són l'objectiu primordial a tractar, però especialment una de les més representatives, com és ara l'Esparver (*Hierax pennatus*).

En primer terme, convé fer un petit incís respecte a les àguiles, pròpiament dites, ubicades a Mallorca (l'Àguila peixatera, no considerant-la com a tal, queda exclosa). A mitjan S.XX l'illa major de l'arxipèlag encara comptava amb tres espècies d'àguiles. L'Àguila reial (*Aquila chrysaetos*) fou el més gran i majestuós rapinyaire que es tingué, ja que avui l'únic que podem dir d'ella que està totalment extingida a l'illa; l'Àguila cobarrada (*Hierax fas-*

ciatus) segueix el mateix camí que l'anterior, perquè tan sols es parla de la pervivència de dos exemplars, i això sense estar comprovada la seva nidificació.

L'Esparver, tal vegada sigui la més afavorida de tota la Família; referent a la seva abundància, malauradament no resta que la seva població hagi disminuït i sigui baixa.

Segons dades d'En W. Gubler, prestigiós ornitòleg l'any 1972 en relació al 58, la població d'Esparver acusà una regressió de l'ordre del 50 per cent.

Les causes de la seva regressió són en termes radicals, la pressió per part de l'home, la persecució que se'n fa; l'expoliació de nieres; i en general l'aprensió de què "gaudeix" l'espècie per part del pagès (l'Esparver és un gran usurpador de granges).

L'any passat varen ingressar al Centre de Recuperació de Rapinyaires de Son Reus, dos exemplars d'Esparver; un, darrerament ha estat amollat, després de rebre unes esmerades atencions, per part de membres del G.O.B.

L'Esparver, així és com l'anomenem a Mallorca, també rep els sinònims d'Àguila calçada, Àguila boscana i "Rapinsamates", per Menorca i Catalunya. És la més petita de totes les

àguiles del continent (Long. 45-55 cm. - Enverg. 110-130 cm.) i consta la seva coloració de dues fases, clara i fosca, davall les ales, pit i ventre.

L'Esparver és una au singular, la seva tècnica de caça és idèntica a la de l'Àguila reial, consisteix en una sèrie de picats escalonats abans d'arribar a caure damunt la presa, també es dona el cas que l'Esparver és un gran acrobata a l'aire, és sorprenent veure'l a les parades nupcials fent baixades i pujades com si d'un estel estratègia. Però això no és tot, ja que l'Esparver també imita una altra espècie de la seva mateixa Família l'Astor (en castellà, Azor), puix la seva relativa petitesse li proporciona una gran agilitat en el vol, no tan sols a espai obert, sinó fins dins els boscos mateixos, esquivant tots els troncs i branques com un llamp.

A èpoques de fam, la nostra petita àguila és caçadora de fins i tot insectes i sargantanes; normalment s'alimenta d'auells, conills i perdis.

La veurem, amb un poc de sort, sobrevolant la Serra i d'aquí a gairebé dos mesos, el veure-la en parelles, ens demostrarà llunyania a l'altura, la seva magnificència

en el vol.

Característiques prou importants d'aquesta espècie a Mallorca, són que nidifica a parets rocoses i es pot veure la seva presència durant tot l'any, mentre que a la resta d'Europa nidifica a arbres i és estival, és a dir, passa l'hivern al nord d'Àfrica i retorna a mitjan abril.

Actualment és en procés d'estudi aquesta au a l'illa, però això sols quedarà amb l'aportació d'una sèrie de coneixements respecta de l'Esparver, aplicats a Mallorca.

Les relacions que existeixen el camp ecològic són ben complexes i casi sempre depenen unes d'altres, l'Esparver no és un cas apart, la seva conservació depèn d'uns objectius, comuns a altres espècies, que si no s'apliquen gairebé prest, ens trobarem amb un altre cas d'extinció a l'illa. La Serra de Tramuntana, Parc Natural, el programa d'Espais Protegits del C.O.I.; i les Societats de Caçadors (Major control i racionalització de la caça) són, en definitiva, tres factors molt importants que poden condicionar que la nostra petita àguila, a la llarga, encara pugui remuntar amb les seves ales per les muntanyes de Mallorca.

Xavier Muntaner Roca

Foto: Sebastià Avellà

MONTUÏRI

Sobre l'homenatge a Joan Mas i Vert

De l'Agrupació de Montuïri del PSM hem rebut el següent comunicat.

Referent als manifestacions del Sr. Rossinyol apàgades a Diario de Mallorca el dia 16 passat sobre l'oposició d'UCD al nom de Joan Mas i Vert a les escoles, l'agrupació del Partit Socialista de Mallorca a Montuïri vol argumentar les raons que l'impulsen a defensar aquest nom.

1.— Joan Mas i Vert fou el batle de l'Ajuntament de Montuïri durant la II República per la voluntat de la majoria dels montuïrers expressada en votació democràtica.

2.— L'Ajuntament de Montuïri baix la presidència de Joan Mas es destacà per la defensa de la cultura i l'educació, combatent l'analfabetisme.

3.— Fruit d'aquesta inquietud és la construcció del centre escolar de Montuïri, sens dubte l'obra de més magnitud realitzada a Montuïri des de fa segles. Aleshores també s'habilità la biblioteca municipal, ara recuperada.

4.— L'inici d'aquesta obra no fou imposat pel Consistori, sinó que va ser refrendada per majoria del poble mitjançant un referèndum popular.

5.— La defensa de la democràcia i de l'Estat Constitucional costaren la vida a Joan Mas així com a molts dels seus companys.

Per tot això considerem que és un acte de Justícia el rehabilitar el nom d'aquests homes que perderen la vida per defensar les llibertats democràtiques i dedicar-los l'obra que ells mateixos realitzaren.

Ara bé, si el Sr. Rossinyol i la UCD consideren que hi ha cap personatge, reconegut popularment, que dedicàs la seva vida al servei del poble fins a costar-li la mort i que reuneixi més mèrits que Joan Mas i Vert, vos emplaçam perquè ens el doneu a conèixer i així li podrem fer justícia i homenatge-lo com es mereix.

P.S.M.— Montuïri

C. O. P. E.
MALLORCA

RÀDIO POPULAR DE MALLORCA

és popular i és de Mallorca

TELES MALLORQUINES I ROBA DE LLENGOS

a
CAN OLIVER

Carrer Victòria, 1
Tel. 631288 Soller

ALGAIDA

L'urbanisme està paralitzat

La Candidatura I.A. que governa a l'ajuntament d'Algaida, en aquests moments no té majoria absoluta, per malaltia del regidor Andreu Gelabert. Tres han estat els punts en què els passats plenaris, ha fet falta aquest tipus de majoria. El primer, per a la contractació de l'arquitecte municipal; el segon per a la renovació del contracte a l'assessor jurídic Francesc Antich i el tercer, per aprovar el pressupost per a l'any 1982. Dels tres, l'únic que s'ha aprovat ha estat el darrer i sembla ésser que ha provocat serioses tensions dins la candidatura d'UCD, on s'han enfrontat els qui ho volen col·lapsar tot i els que encara miren

el bé del poble. Dins el pressupost de 1982 hi ha una novetat molt important i és que es destinen dos milions de pessetes perquè el poble de Pina els autogestioni d'acord amb les seves necessitats. Sembla que aquest ha estat el punt clau que ha impedit el boicoteig al pressupost per part d'UCD ja que previsiblement es creava alguna escissió.

Els altres dos punts que encara no s'han pogut aprovar i que segurament no s'aprovaran fins que I.A. tenguin majoria, poden crear greus problemes al poble. Per una part el fet de no tenir arquitecte municipal fa que no es puguin donar llicències d'obra, i per altra

part si no es contracta assessor jurídic, tot l'assumpte d'obres il·legals queda aturat.

Sembla una rabieta d'infants l'actuació dels regidors d'UCD, que un cop que han pogut fer la punyeta l'han feta, sense que els importi les repercussions econòmiques que pugui tenir per al poble. La justificació de la seva actitud és molt poc convincent.

En el cas de la contractació de l'arquitecte, es nega el nomenament d'Antoni Barceló, que és membre de l'equip redactor de les Normes Subsidiàries i que coneix perfectament la problemàtica urbanística d'Algaida, i es proposa Antoni

Montserrat per la senzilla raó d'ésser de Lluçmajor. Per ventura el proposen i no ho volen dir, perquè aquest senyor va presentar una al·legació a allò que contemplen les Normes Subsidiàries referent al planejament del poble de Randa, al·legació que anava molt bé als interessos d'UCD i del seu representant dins la plataforma forana, però que no anava gens bé al poble de Randa, el qual així ho va manifestar a una reunió que es va fer.

En el cas de l'assessor jurídic, és evident que el control vol dir no poder especular i això...

Puput

SINEU

19 milions encara són molts milions

19 milions de pessetes, potser són molts milions de pessetes: 1982, encara. Em refereix als que l'IRIDA es gastarà al terme municipal de Sineu aquest any, per asfaltar un parell de camins veïnals. Podria ser que, efectivament, encara avui, febrer 82, sien molts doblers 19 milions de pessetes.

Mirau, el Ministeri d'Agricultura, departament d'IRIDA, que un arriba a un ministeri, un departament, un secretariat, un home, ni on acaba, vaja, deia, resulta que té uns doblers i els ha de gastar en alguna cosa, que si no, es tornen merda dins les mans del portador. Ido això, au, a asfaltar uns quants quilòmetres de caminetxos que, tot en gros, els empenen dues dotzenes de persones per setmana. Bé Tot el que sen millores per al nostre poble, au, ja està bé. Apart que, tot i amb això també estava demandada aquesta millora, eh? Com tantes coses com hi ha sol·licitades, si.

I aquest, és un any pre-electorat. I es tracta clàssicament d'acostar el ca-

llet al propi jarretet, no és ver? Tot allò que no s'amolli enguany, no contabilitzat a favor.

Arribats aquí, sé que qualqu de vosaltres pensarà altra vegada que, au, ja hi tornam ésser, Biel, a trobar ossos al lleu. Però us asseguro que, de mi cap a mi, no es tracta d'això. Es sols que vull dir la meua, refotre!

Mirau, provaré de fer una petita relació de coses que, uep!, sempre baix del meu punt de vista, podria ser que tinguessin preferència lògica per sobre l'asfaltat d'unes camades sineueres. Per exemple:

— Algunes netes. Algunes brutes. Repetesc a risc de fer-me pesat: avui, febrer 82, encara no tenim algunes netes ni brutes canalitzades, aquí. Ni projecte imminent. I això que era una de les pedres de toc del programa electoral de la coalició d'electors que va guanyar els passats comicis municipals, "Sineuers Independents". I això que, de cada dia existeix més perill d'infeccions produïdes per la contaminació de les cisternes. I això que hi ha massa casos de

cagarrines estranyes, en arribar l'estiu. I això que l'any passat hi va haver al menys tres persones afectades de tifus, que se sapia, tres.

— Item, del centre sanitari comarcal.

— Item, de materials per al consultori d'urgències.

— Il·luminació pública: Per aconseguir uns milio-netxos del Consell, el Batle i qualque regidor han arribat a gastar els escalons del despatx del senyor Alberti, que, sembla mentida, essent president de tantes entitats aquest home, en certes coses sembla un mal dependent de comerç que no sap dir: Sí senyor, això ho tenim, tenguí. O no senyor, això no ho tenim; torni demà matí i ho tindre. I ho tenguí. Ara no sé si m'haureu entès.

El claustre de Sant Francesc. Allà està. Deixa? fer que no demana pa.

— Rectificació de voltes i eixamplament de les carreteres de Petra, Sant Joan, Lloret de Vista Alegre, Inca, que aquestes sí que són d'interès general. D'interès

general per als pagesos, clar, no per els senyors que tenen tot l'interès posat en centralitzar serveis i mercats a Ciutat. No vull seguir per aquí que això ben aviat pareixerà un panfleu.

— Fer el tan necessari "cinturó" vial que desembossi d'una vegada els estrets carrers de la nostra villa, sobretot quan es tracta d'autocars i camions.

Bono, tot això. Ja sé que em direu que tots i cada un dels doblers necessaris per dur a terme aquestes feines són faves de diferents menjadores. Bé, Sí. Es ver. Però allò que jo dic és que aquests són doblers públics i el que questiona ara tot d'una és que són mal administrats amb tota evidència.

Ja que n'hi ha pocs idó que els que hi ha s'administren amb coneixement de bestia vella.

Que això qualque estona sembla Can Canagallastimes i, al dia següent, no es poden acabar les tallades de l'arròs.

Quin món, Déu meu!!

Biel Florit Ferrer

COLL D'EN RABASSA

La força del caciquisme

Dissortadament al Coll d'en Rabassa i encara que pareixi mentida, hi ha cacics, és a dir hi ha caciquisme.

Es el caciquisme —entre altres causes que s'han incorporat amb la revolució tecnològica— que explica l'existència de un bon grapat de persones, entre elles moltes de joves i de classe social baixa, que no solament ignoren els problemes reals que patim a nivell personal, de comunitat de barri i de Mallorca, sinó que es posen en contra de tot intent de solucionar-los, amb una postura clarament reaccionària. La part més greu de tot això és que en moltes ocasions, aquestes postures són assumides d'una manera inconscient.

Aquesta alienació premeditada, produïda pel poder dels tres o quatre cacics del poble en cooperació amb l'església, té demostracions concretes.

Per exemple s'ha de dir que tots els llocs allà on la gent es pot reunir, ja sigui per realitzar activitats culturals, esportives o en general de tipus comunitari, són de propietat privada o bé de l'església o bé del caci de guardia. Encara que aquí s'ha de dir que l'ajuntament de Ciutat en té culpa ja que no ha procurat uns locals que puguin ésser utilitzats per les associacions dels barris de Ciutat, i en general pels seus veïnats.

En segon lloc, que a les empreses dels poderosos hi fan feina bastants persones del poble, les quals depenen econòmicament del sou que benefactorament els donen.

En tercer lloc la predicació de l'església en contra de la política (de certa política, millor dit) i del perill dels qui es fiquen en política, és la "base teòri-

ca" del caciquisme local.

I així en podríem anomenar altres exemples, però creec que amb aquests ja és suficient per demostrar que en part és justificat el vasallatge que s'ha de tenir a aquestes persones. I mirau per on és ben normal que siguin sempre els presidents de clubs esportius, comissions de festes, etc. i en canvi tota aquesta gent que s'afica en associacions de veïnats, reivindicacions populars, i que sobretot no tenen tantes empreses com ells, únicament vol fer mal al poble i aprofitar-se'n.

Finalment m'agradaria dir que an aquests senyors no els hi agrada gens això de la cultura —encara lo de folklòricisme pentura si— i manco això de llibertat.

Sa Bubota

AJUNTAMENT D'INCA

I AIXÒ TAMBÉ ÉS CORRUPCIÓ

L'Ajuntament d'Inca ha estat sens dubte el més conflictiu de Mallorca. Les causes d'aquesta continuïtat conflictiva cal cercar-les en l'origen, és a dir, en els resultats de les eleccions del 1979, en el trencament del pacte progressista, trencament provocat fonamentalment pel PSOE i Jaume Crespi, aleshores batle. Però avui no parlem de les causes de les crisis contínues, ni tampoc de l'etapa que engloba la constitució del primer consistori democràtic fins a la dimissió del batle Crespi. Avui parlem del pacte UCD-PSOE, govern majoritari a l'Ajuntament d'Inca, del feixisme dels elements que integren aquesta majoria municipal, del menyspreu al poble d'Inca, als més elementals drets ciutadans, al caciquisme i a la corrupció a què s'ha arribat. En la candidatura d'UCD hi va el més desprestigiadíssim, sospitoses fugides d'Inca de primer a Califòrnia i després a Madrid. Vox populi assegurava per qüestions econòmiques, deutes impagats. (Hi ha testimonis tant a Inca com a d'altres pobles) home de mínima preparació i d'intel·ligència limitadíssima, sense caràcter i, per tant, el clàssic home de palla dels grans interessos del capital inquer. Ideològicament la seva trajectòria és un cas de la seva vida d'home sense ofici ni benefici. Durant la República fou de les Joventuts Comunistes, encara que documents del Movimiento indicaven que fou detingut per idees anarco-sindicalistes, posterior-

ment es canvia la camisa roja o anarquista per la blava del Movimiento. Col·labora en la premsa i ràdio del Movimiento i del Frente de Juventudes. Inesperadament l'home desapareix d'Inca. Se n'ha anat a Califòrnia. Torna quan ha passat el temps prudencial per fer-se l'oblit. I s'estableix de nou a Inca, treballa a un negoci que porta a mitges un cert temps, i de nou desapareix d'Inca. Ara se n'ha anat a Madrid. El poble parla de deutes i d'impagats. Passen els anys i torna a Inca. I de nou el poble parla de deutes, s'anomenen persones concretes d'Inca i qualcuna de Moscarí. I arriben les eleccions locals del 1979. Amb sorpresa de tota la dreta inquera se'l col·loca cap de fila d'UCD i perd les eleccions. Era natural! El poble parla que el capital inquer l'ha posat com a home de palla i a canvi se li han pagat els deutes de tants anys. La seva vida transcorre pels bars fonamentalment i escrivint disbarats al Balears, entre ells les Toninades. El número 2 d'UCD, Jaume Beltran, és l'amo absolut de la candidatura UCD i és el cervell del pacte amb el PSOE. Què oferí al PSOE el caciquisme inquer? Perquè el desprestigi del PSOE a Inca cal equiparar-lo al d'UCD. Comas, un palmès, és possiblement l'home que més mal ha fet al PSOE i al seu desprestigi. Els inquires seriosos surten del PSOE degut a Comas i Patiño. El senyor Comas du a Inca una política de menyspreu i de cinisme, el mateix

que utilitza a les negociacions entre patronal i treballadors. Els rumors entre els treballadors d'Inca és que és un home venut a l'empresari. El senyor Patiño, un bony que li sortí a l'Ajuntament d'Inca, segons paraules de Joan Martorell de l'Última Hora, home desprestigiadíssim en poquíssim temps tant per la població que vota dreta com, ara, per la que vota esquerra. Una llengua infernal que arriba a l'insult més barroc i unes actituds feixistes, no admetent el joc democràtic. El PSOE d'Inca aplica, ara que és a la majoria, la llei de Règim Local franquista. Qui pot votar PSOE a Inca? La dreta, no. L'esquerra, evidentment NO, només la ignorància que de cada dia n'hi ha menys.

Des que hi ha l'actual majoria ha arribat el feixisme al poder, es menysprea la democràcia, tot es fa d'esquena al poble, es tiren els doblers d'aquest poble de qualsevol manera. Per primera vegada s'endeuta l'Ajuntament amb més de 30.000.000 de pessetes, però UCD i PSOE es pugen els sous. El de Batle a 75.000 pessetes, perquè cal que el poble d'Inca es faci càrrec de la incapacitat del senyor Pons o d'altres coses pitjors. La cartera de Vies i Obres i Urbanisme que du Patiño és l'exemple clar de com no pot funcionar una Comissió Informativa amb clars indicis de corrupció, almanco per negligència del responsable. Corrupció, a altres nivells, festes i sopars al celler d'un regidor d'UCD que paga l'Ajuntament,

corrupció de mala administració dels béns públics. Més de 500 cases desocupades i un tant per cent alt d'elles en estat de ruïnes, il·legalitats flagrants en la zona urbana i en la zona rural, sense posar-hi fre. I això és Corrupció. Alienació i histerisme per gastar els doblers del poble en qüestions electoralistes i no en necessitats vitals. Això és Corrupció. Aplicació als Plens de la llei de Règim Local. I això és Corrupció. No deixar parlar el poble després dels Plens. I això és Corrupció i Feixisme. La irresponsabilitat de planificar obres delicades a un any vistes les eleccions. I això és Corrupció. Llevar la paraula als regidors sense motiu, just perquè expressen la crítica a la nefasta labor municipal. I això és corrupció. Intent de "control" de la premsa local. I això és corrupció. Posar un Assessor econòmic que li costa un milió de pessetes al poble, sense necessitar-lo. I això és corrupció. Utilitzar l'insult. I això és corrupció. Prendre determinacions sense haver passat per Ple, en Tràfic i d'altres. I això és Corrupció. Un descontrol del funcionari i la desidia del PSOE que gairebé no apareix per Inca en no ésser a hores nocturnes. Avui és de pena, perquè es tiren els doblers, en coses inservibles, en qüestions partidistes i no del poble. És lamentable i és propi d'una administració corrupta, la d'UCD-PSOE.

J. NOGUEROL GOMEZ

HEM LLEGIT

* Si la LOAPA surt endavant, implicarà, a través d'una evident manipulació del text constitucional, l'aparició d'una categoria legislativa no prevista en l'esmentat text, que queda per sobre dels Estatuts d'autonomia. De fet, l'artificial combinació dels conceptes d'organicitat i d'harmonització dona l'impuls suficient per a saltar tots els límits i, en aquesta línia, no serà pensar que, si la LOAPA actual té trenta-vuit articles, ningú no podrà impedir que les que podrien venir després en tinguin trenta-vuit vegades trenta-vuit o almenys que, si no totes les competències estatutàries, si aquelles que més interessin al neocentralisme espanyol quedïn totalment rescatades. Podrem continuar parlant aleshores d'Estat de les autonomies?

Però, malgrat la seva importància, aquest no és encara l'impacte final. És a dir, la LOAPA, en la seva redacció actual, no és solament un atac als Estatuts en vigor. A més i partint del fet inqüestionable que els seus autors no ignoren la inconstitucionalitat d'una part del seu contingut i de la seva mateixa existència, encara que la seva redacció variï, serà un primer cas d'alteració eventualment repetible del text constitucional. La importància d'aquesta consideració no pot escapar a ningú. Ara, òbviament, el fet es produeix en l'àmbit de les autonomies. Més endavant, perdut ja el respecte al seu sentit general de text "consensual", pot produir-se en altres zones de la Constitució. (De l'"Avui").

* Vicent Pitarch representant del País Valencià al Ier. Sim-

pòsium sobre ensenyament del català a castellanoparlants, celebrat a Vic: "Si us penseu que la llengua se salvarà pel fet que sobrevisqui a Catalunya, aneu molt equivocats. La llengua cal que sobrevisqui en la seva totalitat, o si no, no ens en sortirem". (Traduït, "El Noticiero", 10-IV-81).

* "(...) L'imperialista és el qui vol imposar la seva cultura fora de la seva terra i no el qui l'hi porta per la seva cultura al propi país". Un Vilanoví. (Bústia "Avui", 9-X-80).

* "Els que tenen la facultat de decidir han arribat a un acord: només existeix una nació, la d'ells, naturalment. Tant se'ls en dona el que diguin la ciència, la història o l'elemental sentit comú". Antoni Bagues. (Traduït, "Diario de Valencia", 25-III-81).

* "La qüestió plantejada de veritat des del 1707, però si no ho recordeu —Decret de Nova Planta—, imposat per la força de l'espasa, pel dret de conquesta, derivat d'una victòria militar (es refereix a la batalla d'Almansa), és segueix essent autonomia o dictadura (...). L'argument de la força s'anomenava el 1707 dret de conquesta, i el 23-II-81 "golpismo". Francisco Dave Martí. (Traduït, "Diario de Valencia", 29-III-81).

* "El nostre país comença a Salses, uns pocs quilòmetres al nord de la ciutat de Perpinyà, i fineix al sud d'Elx. Vora mil quilòmetres de terres de parla catalana a la vora de la Mediterrània, i mar endins". Vicent Manyès Pallars. ("Diario de Valencia", 1-IV-81).

MALLORCA SOCIALISTA

C/ Temple n.º 7 - Ciutat de Mallorca - 1
Tels. 22 14 14 - 22 16 26

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____
Adreça _____
Població _____ Tel. _____
M'interessa una subscripció.
☐ Anual 500 ptes.
☐ Anual 1.000 ptes. (Ajuda)

Forma de pagament:

☐ Rebut domiciliat a un Banc
Banc _____ Suc. _____
Compte n.º _____ Titular _____
☐ Enviaré l'import { Taló n.º _____
Gir Postal _____
Signatura _____

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a
"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"
*** CUINES, * GELERES, * MAQUINES DE RENTAR,**
*** TELEVISORS, etc.**

Carrer Blanquerna, 53. — Ciutat de Mallorca

HOMENATGE A JOAN MAS I VERT

(1.899 - 1.936)

Els dies 26 i 28 de febrer el poble de Montuiri homenajà al que fou el seu batle en temps de la II República. Han passat 46 anys des que En Joan Mas fou afusellat a Ciutat pel delictes d'esser democrata, però el seu record ha perdurat fins al passat dia 28 que el poble de Montuiri li tornà la vida.

El primer acte fou una taula rodona que se celebrà el dia 26. La sala de conferències de l'Ajuntament s'omplí i els conferenciants estigueren a l'altura de les circumstàncies. El professor Joan Miralles ens donà a conèixer la personalitat d'en Joan Mas. Tots sabem de la gran obra realitzada pel seu consistori, les escoles, el cementiri, la biblioteca, els camins..., però, sobretot els més joves no coneixiem la verdadera dimensió d'aquest home.

"LA PERSONALITAT DE JOAN MAS I VERT ES ASSUMIBLE PER TOT EL QUE SIA DEMOCRATA"

I amb aquestes paraules En Joan Miralles ens definia Joan Mas. Un democrata, extraordinàriament preocupat per la cultura i l'alfabetització del seu poble, que va combatre l'atur amb obres comunitàries, que re-

La vídua de Joan Mas descobrint la placa amb el nom de "Col·legi Públic Joan Mas i Verd"

volucionà el concepte de l'administració amb una transparència total i sobretot, un home de pau. Veuu sinó l'exemple que ens

dóna el telegrama, tret dels arxius municipals, i que En Joan Mas en nom de tot el consistori dirigí al president del Govern suplicant

El poble respongué massivament a la convocatòria. Montuiri s'identificà amb l'obra de Joan Mas.

que perdonàs la vida del general Sanjurjo, després de l'intent de cop d'Estat, perquè el vessament de sang anava contra l'esperit de la

República.

També els altres participants a la taula ens recordaren l'esperit d'aquells homes defensors de la llibertat.

"AQUEST ES UN ACTE DE MINIMA JUSTICIA"

Aquestes paraules foren d'En Llorenç Capellà que elogià la valentia de l'Ajuntament de Montuiri per organitzar aquest acte i reivindicà als altres mallorquins víctimes de la injustícia.

Però fou el diumenge al matí quan el poble va respondre als que havien qualificat aquest acte de provocador, intolerant, irrespectuós i desestabilitzador. Als sons de la Banda de Música, el carrer Major com un riu de gent, amb ordre, silenci, respecte, en una mostra de civisme impressionant, ens dirigirem cap a les escoles. Allà quan la vídua de Joan Mas destapava la placa coberta per la senyera mentres sonava La Balanguera, l'emoió ens posà un nuu al coll.

A continuació els companys de consistori d'En Joan Mas, mestre Sion Saldedet i l'amo En Llorenç Caló descobriren la placa que commemorava la inauguració de l'edifici escolar i demanaren un minut de silenci pels màrtirs de la democràcia republicana.

Redacció.

Foto: Pere Escalles

"Estoy muy orgullosa de mis chicos, ellos nunca olvidan a su mamá."

EL DÍA DE LA MADRE
MY MOTHER'S DAY

Dirigido por CHARLES KAUFMAN

Escrito por CHARLES KAUFMAN - Guión: HENRY HERSHBERGER, GIBBYAN LEE, JAMES PRICE, HELEN MCGILL
Música por CHARLES KAUFMAN - Con: MARY FELDMAN, ALAN ARKIN, ALAN ARKIN, ALAN ARKIN, ALAN ARKIN
Producción: LEO KATZMAN & MICHAEL WEISS - Distribución: CHARLES KAUFMAN - A. MICHAEL WEISS
Requisito: PINK GILLO AND GILLO - Con: MICHAEL WEISS, CHARLES KAUFMAN, ALAN ARKIN, ALAN ARKIN, ALAN ARKIN
Director de Fotografía: JOE MARCUS - Supervisores: J. MARCUS, J. MARCUS, J. MARCUS

TIM CONWAY **DON KNOTTS**

DETECTIVES
Casi Privados

Chaplin
multicines

TOTS ELS DISSABTES, DIUMENGES I FESTIUS, MATINAL A LES 11'15

Si el Todopoderoso quería que resistiéramos la tentación...
¿Por qué demonios la hizo tan tentadora?

El hábito no hace al monje

Una película de **MARTY FELDMAN**
"EL HABITO NO HACE AL MONJE"
Protagonizada por **MARTY FELDMAN** y **PETER BOYLE**
LOUISE LASSER - Con **RICHARD PRYOR**
ANDY KAUFMAN como Arrogante T. Thunderbolt
Una producción de **HOWARD WEST** y **GEORGE SHARIT**
Escrita por **MARTY FELDMAN** y **CHAS ALLEN** - Música por **JERRY MORRIS**
Productor ejecutivo: **IRVING T. HEDMAN** - Productor asociado: **LUCRETIA FELDMAN**
Producida por **HOWARD WEST** y **GEORGE SHARIT** - Dirigida por **MARTY FELDMAN**
Una película Universal distribuida por Cinema Internacional Corporación
© 1969 Universal City Studios Inc. Todos los derechos reservados. Versión original subtitulada.

HIROSHIMA
MON AMOUR